

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ У СФЕРІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

УДК 351/354:37.014

DOI <https://doi.org/10.32840/1813-3401.2020.2.33>

Є. О. Гревцева

кандидат наук з державного управління, доцент,
доцент кафедри менеджменту освіти та психології
КЗ «Запорізький обласний інститут післядипломної педагогічної освіти» ЗОР

Т. В. Кравченко

кандидат наук з державного управління,
доцент кафедри менеджменту освіти та психології
КЗ «Запорізький обласний інститут післядипломної педагогічної освіти» ЗОР

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ОСВІТНЬОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У статті розкрито особливості державного регулювання інноваційної освітньої діяльності в Україні; обґрунтовано основні проблеми та перспективи державного регулювання інноваційної освітньої діяльності, зокрема в частині законодавства; визначено напрями інноваційної освітньої політики на всеукраїнському та регіональному рівнях, а також на рівні закладу освіти.

Обґрунтовано, що процес впровадження інновацій у будь-яку сферу суспільного життя, в тому числі і в освіту, не повинен відбуватися стихійно та хаотично, він вимагає систематичного, послідовного та цілеспрямованого впливу органів державної влади, тому проблема державного регулювання інноваційної освітньої діяльності стає особливо актуальною.

Метою інноваційного розвитку освіти є створення умов для впровадження якісних змін у діяльності закладів освіти всіх типів, які забезпечуватимуть зростання якості освіти на всіх рівнях, сприятимуть формуванню особистості здобувача освіти, здатного до подальшої успішної життєвої самореалізації. Відповідно, умови для інноваційного розвитку освіти мають бути створені на рівні держави, регіону та закладу освіти.

Доведено, що інноваційні процеси в системі освіти України характеризуються невизначеністю важелів впливу на їх розвиток та здійснюються без ґрунтового аналізу світових тенденцій інноваційної освітньої діяльності. Існуючі закони та нормативно-правові акти щодо здійснення інноваційної діяльності не забезпечують належного правового поля для інноваційного розвитку системи освіти. Все це дає підстави стверджувати, що державне регулювання інноваційної освітньої діяльності має здійснюватися на основі концепції інноваційного розвитку освіти шляхом послідовного, цілеспрямованого і системного впливу органів державного управління (всеукраїнський рівень) та місцевого самоврядування (регіональний рівень) на інноваційні процеси в освіті з чітким розподілом їх функцій та створенням умов для розвитку інноваційної освітньої діяльності на рівні закладу освіти.

Ключові слова: інновації, державне регулювання інноваційної діяльності, інноваційний розвиток освіти, державна освітня політика, інноваційна педагогіка, заклад освіти.

Постановка проблеми. На сучасному етапі суспільного розвитку освіта постає однією з найважливіших сфер людської діяльності, тісно пов'язаною з усіма іншими царинами суспільного життя. Здатність системи освіти задовольняти потреби особистості і суспільства

у високоякісних освітніх послугах визначає перспективи економічного і духовного поступу країни [10, с. 20].

Одним із завдань освітньої політики держави є формування якісно нової системи освіти, що в свою чергу має забезпечуватися поступа-

льним шляхом інноваційного розвитку закладів освіти всіх типів і форм власності.

Формування в Україні інноваційної моделі розвитку диктує нові пріоритети системі освіти, вимагаючи її стабільної динамічності, невпинного генерування інновацій, які б сприяли безперервному оновленню знань, і як наслідок – економічному й соціальному зростанню країни [2].

Утвердження інноваційної моделі розвитку освіти в Україні, що має структуру європейського типу і включає дошкільну, загальну середню, позашкільну, професійно-технічну, вищу, післядипломну освіту, самоосвіту, забезпечить її конкурентоспроможність та вихід на траєкторію сталого розвитку [4].

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Питанню теорії інноваційного розвитку та інноваційного менеджменту присвячені дослідження О. Амоші, В. Василенко, І. Галиці, В. Гейця, О. Гармашової, О. Діняк, П. Друкера, С. Ілляшенка, П. Микитюка, Б. Санто, Р. Фатхутдінова та ін.

Державноуправлінський аспект інноваційних процесів в освіті висвітлено у наукових працях вітчизняних В. Андрущенко, Г. Баляхін, Л. Ващенко, Т. Гладкої, І. Гришина, Л. Даниленко, С. Клепка, В. Корженка, В. Кременя, С. Ніколасенка, В. Паламарчук, І. Підласого, М. Пономарьова, Б. Смирнова, Г. Стасюка та ін.

Проблемі розвитку інноваційного менеджменту та впровадженню педагогічних інновацій в закладах освіти присвячено наукові праці В. Вакуленка, І. Дичківської, О. Дубасенюка, Т. Кравченко, В. Кременя, В. Лугового, Л. Меленець, Ж. Таланової, В. Ястребової та ін.

Аналіз наукової літератури дозволяє зробити висновок про наявність значної кількості наукових праць вітчизняних і зарубіжних авторів, присвячених інноваціям в освіті, проте проблема державного регулювання інноваційної освітньої діяльності на сьогодні залишається недостатньо дослідженою.

Мета статті – розкрити особливості державного регулювання інноваційної освітньої діяльності в Україні.

Виклад основного матеріалу. Держава здійснює всі види регулювання інноваційної діяльності – організаційне, економічне, фінансове, нормативно-правове.

Вища форма регулятивної діяльності – це вироблення і проведення інноваційної політики, управління інноваційною діяльністю. Така політика розробляється на основі затвердження пріоритетного значення інноваційної діяльності

для сучасного суспільного розвитку. Держава створює організаційні, економічні та правові умови для інноваційної діяльності.

На важливості ролі інновацій у вирішенні актуальних проблем, зокрема, подоланні наслідків фінансово-економічної кризи було наголошено в Національній доповіді «Інноваційна Україна – 2020» ще у 2015 р. [3].

У 2019 р. Президент України В. Зеленський заявив, що Україна повинна змінюватися інноваційно, інакше в неї немає шансів. Він також зазначив, що відставання в тій чи іншій галузі повинно підштовхувати нас до втілення проливних ідей, минаючи «ями вчорашнього дня». Проте на початку 2020-го Україна впала в рейтингу інноваційних економік Bloomberg. За рік держава втратила відразу три позиції [11].

Отже, процес впровадження інновацій в будь-яку сферу суспільного життя, в тому числі і в освіту повинен проходити не стихійно й хаотично, він потребує системного, послідовного й цілеспрямованого впливу органів державної влади, тому проблема державного регулювання інноваційної освітньої діяльності набуває особливої актуальності.

Інноваційною освітньою діяльністю у системі освіти є діяльність, що спрямована на розроблення й використання у сфері освіти результатів наукових досліджень та розробок [6].

Інноваційним освітнім продуктом є результат науково-дослідної розробки, що відповідає вимогам Закону України «Про інноваційну діяльність» [6].

На нашу думку, метою інноваційного розвитку освіти є створення умов для впровадження якісних змін у діяльності закладів освіти всіх типів, які забезпечуватимуть зростання якості освіти на всіх рівнях, сприятимуть формуванню особистості здобувача освіти, здатного до подальшої успішної життєвої самореалізації. Відповідно, умови для інноваційного розвитку освіти мають бути створені на рівні держави, регіону та закладу освіти.

Рівень інноваційної освітньої діяльності визначається її змістом та масштабністю змін, що будуть внесені у систему освіти внаслідок удосконалення педагогічної діяльності, використання запропонованої освітньої інновації [6].

Управління освітою можна розглядати у трьох аспектах:

– організація – управління освітою є складною організаційно-структурною системою, до складу якої входять структурні елементи дер-

жавного, регіонального управління освітою та управління загальноосвітнім навчальним закладом;

- процес – управління освітою є комплексом взаємозалежних циклічно повторюваних процесів розробки та реалізації рішень, спрямованих на забезпечення функціонування та розвитку усіх складових системи освіти;

- взаємодія суб'єктів освіти – управління освітою є складний багатоплановий процес, в якому зміни суб'єктів відбуваються не лише в межах взаємозв'язку, але й у межах взаємозумовленості [1, с. 39-40].

Відповідно, інноваційна освітня діяльність здійснюється на всеукраїнському рівні, рівні окремої адміністративно-територіальної одиниці (регіону), а також на рівні закладу освіти [6].

Інноваційна освітня політика в Україні формується на всеукраїнському рівні. Її реалізація забезпечується нормативною базою й інноваційними процесами, пов'язаними зі створенням нової теорії і практики освіти, підтримкою наукових досліджень в галузі педагогічної інноватики як науки про створення педагогічних нововведень (інновацій), їх впровадження, а також освоєння педагогічною спільнотою.

В Україні, як і у більшістю держав, що пов'язують майбутній економічний розвиток із здобутками науки й активними інноваційними процесами, розроблено нормативно-правові акти та інші документи, що визначають концептуальне і стратегічне бачення перспектив інноваційного розвитку економіки та формування національної інноваційної системи.

На важливості освітніх інновацій наголошується в Законі України «Про інноваційну діяльність» та Законі України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні». Основою нормативної бази інноваційної діяльності в освіті є також закони України: «Про освіту», «Про вищу освіту», «Про повну загальну середню освіту», «Про професійну (професійно-технічну) освіту», «Про дошкільну освіту», «Про науково-технічну інформацію», «Про наукову і науково-технічну експертизу»; накази Міністерства освіти і науки України: «Про затвердження Положення про порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності» № 522 від 07.11.2000 р., «Про внесення змін до Положення про порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності» №994 від 11.07.2017 р., «Про затвердження Положення про експериментальний загальноосвітній навчальний заклад» № 114 від 20.02.2002 р.,

«Про затвердження Положення про здійснення моніторингу виконання інноваційних проектів за пріоритетними напрямками технологічних парків» № 245 17.04.2003 р. та ін.

Інноваційна освітня діяльність на всеукраїнському рівні здійснюється у системі освіти України і передбачає розроблення та використання в установленому законодавством порядку:

- освітніх, навчальних, виховних, управлінських систем;

- базового компонента дошкільної освіти, інваріантної складової змісту загальної середньої освіти, загальнодержавного компонента змісту професійно-технічної освіти, змісту позашкільної освіти, нормативної частини змісту вищої (зокрема післядипломної педагогічної) освіти;

- експериментальних навчальних програм, підручників, посібників, розроблених у процесі експерименту і спрямованих на поліпшення результатів освітньої діяльності;

- освітніх технологій, форм, методів і засобів навчання, виховання та управління освітою;

- науково-методичного, кадрового, матеріально-технічного та фінансового забезпечення навчально-виховного процесу у навчальних закладах;

- систем, технологій, форм і методів підвищення кваліфікації керівних, педагогічних та науково-педагогічних працівників;

- форм і засобів співпраці між органами управління освітою, адміністрацією навчальних закладів, педагогічними працівниками, учнями та батьками, технологій взаємодії з інститутами громадянського суспільства, врахування та формування громадської думки щодо перетворень у галузі освіти.

Слід відмітити, що всеукраїнський рівень управління інноваційними процесами здійснює основну функцію управління освітою в державі – забезпечення умов для реалізації освітніх потреб сучасної особистості і суспільства. Реалізація нового змісту управління освітою сприяє формуванню сучасного освітнього середовища.

Незважаючи на велику кількість програм, планів і стратегій інноваційного розвитку як всього суспільства, так і окремих галузей економіки, а також на певну декларативність низки положень, все ж таки ці документи виступають двигуном нормотворчої діяльності компетентних органів [4]. Зокрема, ще у 1993 р. Кабінетом Міністрів України була затверджена Державна національна програма «Освіта» («Україна

XXI століття»). У ній, зокрема, зазначається, що з перетворенням України на самостійну державу освіта стала власною справою українського народу. Розбудова системи освіти, її докорінне реформування мають стати основою відтворення інтелектуального, духовного потенціалу народу, виходу вітчизняної науки, техніки і культури на світовий рівень, національного відродження, становлення державності та демократизації суспільства в Україні. Динамізм, притаманний сучасній цивілізації, зростання соціальної ролі особистості, гуманізація та демократизація суспільства, інтелектуалізація праці, швидка зміна техніки і технологій в усьому світі – все це потребувало створення таких умов, за яких народ України став би нацією, що постійно навчається [7]. Для встановлення стратегії та основних напрямів подальшого розвитку вітчизняної освіти Указом Президента України від 17 квітня 2002 р. № 347/2002 затверджено Національну доктрину розвитку освіти, яка продовжила розвиток ідеї навчання протягом життя. Так, метою державної політики щодо розвитку освіти у Національній доктрині визначено створення умов для розвитку особистості і творчої самореалізації кожного громадянина України, вихованні покоління людей, здатних ефективно працювати і навчатися протягом життя, оберігати й примножувати цінності національної культури та громадянського суспільства, розвивати і зміцнювати суверенну, незалежну, демократичну, соціальну та правову державу як невід’ємну складову європейської та світової спільноти. Одним з пріоритетних напрямів державної політики щодо розвитку освіти визнавалося запровадження освітніх інновацій [8].

Результатом упровадження цих стратегій стала розробка і прийняття цілої низки законів та підзаконних нормативних актів. У 2013 р. Указом Президента України від 25 червня 2013 р. №344/2013 схвалено Національну стратегію розвитку освіти в Україні на період до 2021 року, розроблення якої було зумовлено необхідністю кардинальних змін, спрямованих на підвищення якості і конкурентоспроможності освіти в нових економічних і соціокультурних умовах, прискорення інтеграції України у міжнародний освітній простір [9].

Успіх інноваційної діяльності залежить від якості управління інноваціями, розуміння їх як сукупності характеристик управління. Головним органом у системі центральних органів вико-

навчої влади, що реалізує державну політику в сфері освіти, наукової та інноваційної діяльності, трансферу (передачі) технологій, а також забезпечення формування та реалізації державної політики в сфері здійснення державного нагляду (контролю) за діяльністю навчальних закладів, підприємств, установ та організацій, які надають послуги у сфері освіти незалежно від їх підпорядкування і форми власності є Міністерство освіти і науки України.

Самостійним структурним підрозділом Міністерства освіти і науки України, головне завдання якого полягає у створенні сприятливого середовища для суб’єктів інноваційної діяльності та трансферу технологій, є Департамент інноваційної діяльності та трансферу технологій. Діяльність департаменту спрямована на поліпшення правових умов інноваційної діяльності та трансферу технологій; розвиток інноваційної інфраструктури з метою надання допомоги науковцям, винахідникам та підприємствам на всьому ланцюжку інноваційної діяльності: науково-технічна розробка – інновація – виробництво; сприяння комерціалізації об’єктів права інтелектуальної власності та передачі технологій підприємствам для створення виробництва конкурентоспроможної продукції; розробку та запровадження ефективних механізмів державної підтримки та залучення фінансових ресурсів для реалізації інноваційних проектів.

Регіональний рівень управління забезпечує розвиток освіти в окремому регіоні, створює умови для впровадження та реалізації нововведень в освітній процес, сприяє пошуку доцільних механізмів управління цими процесами. Інноваційна освітня діяльність на регіональному рівні здійснюється в системі освіти окремого регіону і передбачає розроблення та використання:

- варіативної складової змісту дошкільної, загальної середньої освіти, регіонального компонента змісту професійно-технічної освіти, змісту позашкільної освіти;
- освітніх технологій, форм, методів і засобів навчання, виховання та управління освітою;
- науково-методичного, матеріально-технічного та фінансового забезпечення навчально-виховного процесу [6].

Інноваційна освітня діяльність на рівні закладу освіти здійснюється у дошкільних, загальноосвітніх, позашкільних, професійно-технічних, вищих навчальних закладах (зокрема у закладах післядипломної педагогічної освіти) і передбачає використання освітніх інновацій, пере-

вірених у ході експериментів всеукраїнського та регіонального рівнів, а також розроблення, експериментальну перевірку варіативної частини змісту вищої (зокрема післядипломної педагогічної) освіти [6].

Умовами здійснення інноваційної освітньої діяльності є [6]:

- дотримання законодавства України, вимог державних стандартів освіти;
- наявність відповідного ресурсного забезпечення та ефективного його використання;
- збереження життя і здоров'я суб'єктів інноваційної освітньої діяльності;
- погодження учасників навчально-виховного процесу, органів управління освітою на здійснення інноваційної освітньої діяльності.

Слід зазначити, що «управляти освітою зараз означає управляти її розвитком. Характер управління у зв'язку з цим змінюється, набуваючи рис гнучкості, ситуативності, контекстуальності, можливості й готовності коректування цілей, стратегій, концепцій» [2].

На думку С. Ніколаєнка, під управлінням інноваційним розвитком національної системи освіти слід розуміти «процес швидкозмінюваного системного впливу суб'єктів управління (керівників закладів і установ освіти) на об'єкти управління (фінансова діяльність – витрати на освіту, інвестиції; організаційна діяльність – тривалість навчання, поява нових організаційних структур; кадрова робота – рівень кваліфікації педагогічних працівників; навчально-виховна діяльність – співвідношення числа учнів і вчителів), з метою їх упорядкування, збереження якісної специфіки, вдосконалення та розвитку» [5].

Теорія управління інноваційним розвитком, характеризується появою нових наукових галузей, таких як педагогічна інноватика (наука про нововведення в освіті), менеджмент освітніх інновацій (наука про управління освітніми інноваціями в ринкових умовах), управління інноваційними процесами (наука про створення умов для забезпечення процесів ініціювання інновацій, їх експерименту й апробації, освоєння і розповсюдження, застосування в системі освіти) [5].

Відповідно, основними показниками прогресивного інноваційного розвитку освіти можна вважати:

- швидке оновлення знань відповідно до науково-технічного розвитку та реформ у системі освіти;
- високий рівень компетентностей, набутих здобувачами освіти у процесі навчання;

– висококваліфіковані педагогічні кадри;

- конкурентоспроможність закладів освіти на регіональному та всеукраїнському рівнях;
- визнання вітчизняних здобутків в освіті на міжнародному рівні.

Головною проблемою, яка гальмує сьогодні інноваційні процеси у системі освіти України – це відсутність концепції інноваційного розвитку освіти. Зокрема, постановою Верховної Ради України від 13 липня 1999 року № 916-XIV схвалено Концепцію науково-технологічного та інноваційного розвитку України, в якій одним з напрямів удосконалення механізму інноваційного розвитку визначено формування в суспільстві методів сприяння інноваціям шляхом впровадження нових освітніх програм і розвитку системи безперервної освіти (підвищення кваліфікації кадрів) у науці, виробництві, сфері послуг. Розпорядженням Кабінету Міністрів України № 680-р від 17 червня 2009 р. схвалено Концепцію розвитку національної інноваційної системи (далі – Концепція), відповідно до якої освіта визнається підсистемою Національної інноваційної системи. Забезпечення інноваційної спрямованості системи освіти згідно з Концепцією має відбуватися шляхом:

- підвищення рівня комп'ютеризації вищих навчальних закладів;
- активізації науково-технічної та інноваційної діяльності вищих навчальних закладів та збільшення обсягу її бюджетного фінансування;
- утворення інноваційних структур в системі освіти;
- реформування системи освіти з урахуванням вимог європейських стандартів і збереження культурних та інтелектуальних національних традицій.

Таким чином, інноваційні процеси в системі освіти України характеризуються невизначеністю важелів впливу на їх розвиток та здійснюються без ґрунтового аналізу світових тенденцій інноваційної освітньої діяльності. Існуючі закони та нормативно-правові акти щодо здійснення інноваційної діяльності не забезпечують належного правового поля для інноваційного розвитку системи освіти.

Висновки. Сучасна соціально-економічна ситуація, що склалася в нашій країні, потребує сутнісних змін у всіх сферах суспільного життя, в тому числі й в освіті. Одним із головних завдань освітньої політики держави є стимулю-

вання та розвитку інноваційних процесів. Інновації в освіті пов'язані із загальними процесами у суспільстві, глобальними проблемами, інтеграцією знань і форм соціального буття.

Державне регулювання інноваційної освітньої діяльності має здійснюватися на основі концепції інноваційного розвитку освіти шляхом послідовного, цілеспрямованого і системного впливу органів державного управління (всеукраїнський рівень) та місцевого самоврядування (регіональний рівень) на інноваційні процеси в освіті з чітким розподілом їх функцій та створенням умов для розвитку інноваційної освітньої діяльності на рівні закладу освіти.

Список використаної літератури:

1. Грабовська Т. І. Особливості управління інноваційною діяльністю в освітніх закладах Закарпатської області / Т. І. Грабовська, О. В. Грабовський, Е. Т. Соломка // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Педагогіка, соціальна робота». Випуск 24. С. 39-42.
2. Гладка Т. І. Інноваційний розвиток освіти як об'єкт державного управління [Електронний ресурс] / Т. І. Гладка // Державне управління: удосконалення та розвиток. 2010. № 4. Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Duur_2010_4_16
3. Інноваційна Україна 2020 : національна доповідь / за заг. ред. В. М. Гейця та ін. ; НАН України. К., 2015. 336 с.
4. Меленець Л. І. Інноваційний розвиток дошкільних навчальних закладів України: правове забезпечення [Електронний ресурс] / Л. І. Меленець // Матеріали Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції «Інноваційна діяльність педагога в умовах реформування шкільної освіти» (м. Київ, 20-23 квітня 2015 р.). Київський університет імені Бориса
- Грінченка. 2015. Режим доступу : http://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/10199/1/L_Melenets_IDPvURSCO_IPPO.pdf
5. Ніколаєнко С. М. Теоретико-методологічні основи управління інноваційним розвитком системи освіти України : дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.06 / С. М. Ніколаєнко; Держ. вищ. навч. заклад Ун-т менеджменту освіти». К., 2009. 419 с. URL : <http://www.disslib.org/teoretyko-metodolohichni-osnovy-upravlinnja-innovatsiyum-rozvytkom-systemy-osvity.html>
6. Про затвердження Положення про порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності : Наказ Міністерства освіти і науки України від 07.11.2000 р. № 522. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1171-17#Text>
7. Про Державну національну програму «Освіта» («Україна XXI століття») : Постанова Кабінету Міністрів України від 3 листопада 1993 р. № 896. – URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/896-93-%D0%BF#Text>
8. Про Національну доктрину розвитку освіти : Указ Президента України від 17 квітня 2002 р. № 347/2002 – URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/347/2002#Text>
9. Про Національну стратегію розвитку освіти в Україні на період до 2021 року : Указ Президента України від 25 червня 2013 року № 344/2013. – URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/344/2013#Text>
10. Слушний О.М. Технологія «перевернутого» навчання як інноваційний засіб підвищення якості освіти / О.М. Слушний // Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. Серія: педагогіка і психологія. 2016. Випуск 48. С. 19-23.
11. Україна впала в рейтингу інноваційних економік Bloomberg // LB.ua. – URL : https://lb.ua/economics/2020/01/20/447596_ukraina_upala_reytinge.html

Hrevtseva Ye., Kravchenko T. State regulation of innovative educational activity

The article reveals the features of state regulation of innovative educational activities in Ukraine; identified areas of innovative educational policy at the national and regional levels, as well as at the level of educational institutions; the main problems and prospects of state regulation of innovative educational activities, in particular in terms of legislation, are substantiated.

It is substantiated that the process of introduction of innovations in any sphere of public life, including education should not take place spontaneously and chaotically, it requires systematic, consistent and purposeful influence of public authorities, so the problem of state regulation of innovative educational activities becomes especially relevant.

The purpose of innovative development of education is to create conditions for the implementation of qualitative changes in the activities of educational institutions of all types, which will increase the quality of education at all levels, promote the formation of the individual, capable of further successful life self-realization. Accordingly, the conditions for innovative development of education should be created at the level of the state, region and educational institution.

It is established that the all-Ukrainian level of management of innovative processes carries out the main function of education management in the state – providing conditions for realization of educa-

tional needs of the modern person and society. The implementation of the new content of education management contributes to the formation of a modern educational environment.

It is proved that innovation processes in the education system of Ukraine are characterized by uncertainty of levers of influence on their development and are carried out without a thorough analysis of world trends in innovative educational activities. Existing laws and regulations on innovation do not provide an adequate legal framework for the innovative development of the education system.

All this gives grounds to affirm that the state regulation of innovative educational activities should be based on the concept of innovative development of education through consistent, purposeful and systemic influence of public administration (state level) and local government (regional level) on innovative processes in education and creating conditions for the development of innovative educational activities at the level of educational institutions.

Key words: *innovations, state regulation of innovation activity, innovative development of education, state educational policy, innovative pedagogy, educational institution.*